

[Jens Peter Jensen.]

skaber. Jeg synes, det vil være rimeligt, om regeringen og partierne lader betragtninger af denne art indgå i deres overvejelser.

Poul Andreassen: Hr. formand. Jeg vil ikke forlænge denne debat meget og ikke komme ind på fordele og ulemper ved, at Danmark søger optagelse i fællesmarkedet. Dog vil jeg ikke undlade at komme med et par betæneligheder for Færøernes vedkommende, som forhåbentlig er ubegrundede.

I „Danmark og De europæiske Fællesskaber“, bind IV, kapitel 28, er det pointeret, at der ikke er nogen endelige bestemmelser angående fiskeri, og det er det, som ligger mig mest på sinde, da det nok er alle ærede medlemmer her i det høje ting bekendt, hvad vor hovedeksport består af. Der har først for kort tid siden været debat i det færøske lagting om indtrædelse i EFTA; og om det ikke er et enstemmigt lagting, som er gået ind for dette, er det mig bekendt flertallet. Det, som jeg gerne vil pointere her fra tingets talerstol, er, at dersom der er flertal for Danmarks indtræden i fællesmarkedet, må der tages videst muligt hensyn til Færøerne, og sagen må forelægges for Færøernes lagting.

Dette er for mig en meget vigtig sag, og her tænker jeg dels på fiskerigrænsen og dels på de problemer, der kan opstå i forbindelse med denne, såfremt der sker optagelse i fællesmarkedet.

Poul Schlüter: Jeg tror i og for sig, at man kan fremhæve, at det i en årrække har været karakteristisk for den udenrigspolitiske debat i vort land, at vi har været meget realitetsbetonede, meget jordbundne; medens andre måske plejer at være tilbøjelige til at skildre de storpolitiske perspektiver omkring de udenrigske anliggender, har vi en vis tendens til først og fremmest at tale om priser, levestandard og disse nære ting.

Det har været fremhævet, ikke mindst fra socialistisk folkepartis side her i dag, at også i denne time de partier, som mener, at vejen nu må gå ind i fællesmarkedet, i alt for høj grad har knyttet deres argumenter til det økonomiske. Man har sagt, at selv om måske rene økonomiske betragtninger kunne føre til den konklusion, at det var berettiget at søge optagelse i fællesmarkedet, er

der dog politiske momenter, som skaber en betænelighed, der er endnu større.

Det er dette standpunkt, jeg gerne vil knytte en kommentar til, for efter min opfattelse må det være ganske indlysende, at de vigtigste grunde til at søge ind i Det europæiske Fællesskab i alt fald på lang sigt er politiske. Jeg ser således på det, at hvis vi skal gøre vor egen verdensdel mere selvhjulpne, end den er nu — og her tænker jeg både på vor sikkerhedspolitik og på vor økonomiske formåen — er der intet alternativ til en samling.

Hvis man bedømmer vore muligheder for at øge levestandarden, kan jeg heller ikke et øjeblik være i tvivl om, at uden at vi skaber det store, åbne marked, som giver større produktionsfordele, vil vi ikke skabe den hastige vækst i vor levestandard, som ellers virkelig er en mulighed. Over for dette forekommer det mig at der slet intet perspektiv er i at sige, at vi blot skal tøve og vente. Det er da klart, at med en befolkning, der er så talsvag som vor, og et land, der har så ringe en udstrækning som vort, kan vi aldrig blive én af dem, som taler med kraftigst tunge i fællesmarkedets kreds. Det er nu engang vilkårene. Men jeg vil advare mod at tro, at der skulle være større muligheder for dansk politisk selvstændighed i gammeldags forstand, fordi vi formelt holdt os uden for fællesmarkedets kreds. Vi har nu engang den geografiske placering, vi har, og vor befolkning er altså nu engang af den størrelse, den er. Det vil der ikke blive ændret på. Vi ligger tæt på fællesmarkedets landene, og med de frie forhold, der i alt fald vil eksistere for produktion og vareudveksling, er det givet, at det, der sker i fællesmarkedet, under alle omstændigheder kommer til at påvirke os meget, meget nært; det gælder økonomisk, som det gælder i det politiske perspektiv. Derfor tror jeg, at man må acceptere den betragtning, at når det kommer til stykket, er vore påvirkningsmuligheder over for de store, produktionsstærke europæiske lande bedre, hvis vi søger ind, fremfor hvis vi skulle stå udenfor.

Siden januar 1963, da døren blev slået i under forhandlingerne i Bruxelles, har det været vort stadige mål — et mål, som ikke alene Danmark har haft, men som andre i EFTA har haft fælles med os —